

Lantern a lui Osiris

Dorurot

Pe țărmuri de mări și oceane,
Din valuri fugea înspre mal,
Codată, o undă din soare,
Un germen de om...vegetal.
Se spune c-am fost cândva vegetali,
Sensibil pe frunte veghea înc-un iris
Rotundă lanternă, purtată de- Osiris,
Poveste cântată,din val în alt val.
Pe atunci senzitivi presimțeam când iubirea,
Apărea ca zeița-n castel de mărgean,
În hăuri profunde noi ura ghiceam,
Ca-n carte citeam ce-ascundea omenirea!
Tremuram amândoi precum strunele- n harfă,
Prin trei ochi fiecare întregi ne-oglindeam,
Intuiam tot ce astăzi adesea ne scapă,
Eram doi salcâmi ,susținând propriul deal.
Rădăcinile însă iubit-au mult lutul,
Strămoși și păcate trăiesc azi prin noi,
E stinsă lanterna ,departe trecutul,
Simțirea e-o undă ce fuge-napoi!